

ΕΝΟΥΜΑΣ

ΣΦΡΙΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΤΩΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΧΟΡΙΚΗ

Δ.Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 19 του Σεπτεμβρίου 1904 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Οίκονδου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 114

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΩΠΑ

ΧΟΡΟΣ

Τοῦ βαθιαθρένιον τὴν τρούπα λαιμοῦ σου,
Κύκλωπα, χάσκε.
Απὸ σκάρα ψητὰ καὶ βρωστὰ ἀπὸ τσουκάλι
στήθια, μέριά, κεφάλι
μάση, κόψε,
σκίσε καὶ χάψε,
μέσ' τε κάπι χωμένος λιγδιάρα.
Μή! μὴ μοῦ δίνεις!
Στούντη μόνος
μαουνήστη κοιλάρι.

ΓΥΡΟΣ

Φλόγα νῦ κάψει,
νῦ κάψει καὶ λημέρι
καὶ δράκο ποὺ θὰ ματοδίψει
σὲ ξένου σωθικὰ τὸ χέρι,
γιατὶ τοῦ λαχταρᾶ ἡ ψυχὴ^ν
ἀθρώπου κριδας παχὺ.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ

Σπλάχνος δὲν ἔχει,
δὲν ἔχει νῦ πονέσει
τὸ δάκρυ ποὺ ποτάμι τρέχει,
μὸν σάρκα δ σάγωνας θ' ἀλέσει
καὶ κόκκαλο μεδουνλωτὸ
ἀπ' ἀθρακὰ ψητό.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙΑ

Ψυχομαχέι δ ροδδιᾶς, τὰ κόματα ἀχολογοῦνται πέρα πέρα, καὶ γλυκαπενάζει χαρούμενη ἡ μυροφίλητη ἀμμονδιά. Τὸ καϊκάπι ποὺ πέρα στάνονται διλόταχο μὲ τὸ ροδδιᾶ ἔπιλες, στὴ μέση τῆς θάλασσας, ἀπόμενε βουβό καὶ δοσάλεφτο· μόνο στὶς βαριὲς μπατοὶς κάπου νάπου, μισογέρει ἀποσταμένο· βαρὺς καὶ ἀργούμενος στὸ τιμόνι δ κατενάγιος ἀλλάζει πλώρη· εεβιά καὶ δεξιὰ μπατάρουν τὰ πανιά του, μπουνάρει καὶ ζεμπουνάρει ἡ μαδέρα, μάγιον, δὲ σαλέβει.

Ἀπὸ τὸ Λυκόδημο τώρα δειλὸ καὶ μισόπτυο προβαίνει τὸ πονητογάρμπι· τὸ καϊκάπι πέροι πλώρη γιὰ τὴ στεριά καὶ πηλαλᾶ καὶ τραγαλᾶ στὸν καταγάλανο κάμπο. Ο βίλιος κατακόκκινος γέρνει πίσω ἀπ' τὶς βουνονορφές καὶ χρυσώνει πέρα τὰ κλαριά καὶ λισημάνει κάτω τὴν θάλασσα· γῆρος γῆρος, τὰ οὐρα-

νοθέμελα δοδίζουν καὶ πέρα πέρα τὰ βοννά φρυγοβούλη· οἱ φρασοποῦλες διπλαρομένες γυρίζουν στὸ λιμάνι καὶ τὰ λιοναμέρα παιδιά, μὲ τὰ σιδερένια μπράστα, βουτοῖν τὰ κουπιά τους στὴ θάλασσα σιγοτραγουδώντας θαλασσινὸ τραγούδι—ΐσσα.. λα— καὶ μὲ τὸ σκοπό, στὴ γραμμή τὰ κουπιά βεργολυγοῦν καὶ χώνουνται στὴ θάλασσα. Μακριά ἀπὸ τὰ Κεφάλια, ἀπὸ τὸν κάρφο τὸν Κιτριῶτε φάνητε τὸ βαπόρι ποὺ μεγάλοπρεπο πλέει πλέει πρὸς τὸ λιμάνι μας· ἀρχίζει η ταραχὴ καὶ τὰ ξεφωνητὰ στὸ μᾶλλον γάντζοι καὶ καραβόσηνα, διπλὰ κουπιά, σιδερένιοι σκαμοὶ καὶ ἀθρώποι, διλα καὶ βάρος· πάνε τὰ πιάσσον γάντζο· κόντρα πὸ δῶ, πόντρα πὸ καὶ πέφτουν μερικοὶ στὴ θάλασσα καὶ ἀπὸ τὶς φωνὲς βουνῆς πέρα πέρα διάρφος· σιγὰ κουποζηγώντει τὸ βαπόρι καὶ ἀφεῖται ἡ ταραχὴ τοῦ λιμανιοῦ· έρχουνται νέοι κόσμοι, νέα πρόσωπα, νέα ζωὴ καὶ τὸ ήσυχο λιμανάρι μας ἀπ' ἀκρο σ' ἀκρο χορέβει· επιβάτες, βαρηάρηδες, χαμάληδες, καρδοτσαρέοι, δραμπαντζῆδες, ἀμαζηλάτες ἀναστατώνουν τὸν ήσυχο· τρεχάματα ἀπὸ δῶ φωνὲς ἀπὸ καὶ ὡς ποὺ φέρθει πάλι τὸ βαπόρι καὶ μᾶς ἀφίνει στὴ πρότη ἐρημιά μας

Συνορώγει καὶ ἴνητάνει· στὸ σκοτάδι τοῦ κόρφου διλόφωτο τὸ πλεούμενο βαπόρι γλυντρᾶ καὶ κάνεται μαζὶ μὲ ἀφτὸ πετῆ ἡ ζωὴ μας, ἡ σύντομη ταραχὴ μας καὶ μένουμε στὴν ἐρημικὴ σιγαλιά· ἀργά τόντα μὲ τὰλλο ἀνάβουν τὰ φύτα τοῦ μάλουν καὶ τὸ λιμάνι βουβό τώρα καὶ ήσυχο μοιάζει ἐρημηγερούπολη.

Ντουίνα 2 τοῦ Τρυγητῆ 1904.

ΜΑΡΚΟΣ ΓΕΡΑΝΗΣ

— Καλέ τι εἶναι ἄρτες; εἰπε κατατρομασμένος ὁ πατέρας. Κατὰ λάθος ἀνοίξα ἀρτὸ σου τὸ γράμμα, καὶ κοίτα τοῦ λέσσει. «Φίλε Γιάννη, Πλέστει νὰ προσέχεις περισσότερο στὶς συνομιωτίσεις σου. Ἀλλιώς ὁ πατέρας θ' ἀνακολύψει» δίχως ἄλλα τὸ λείψανο τῆς Ἐλένης, καὶ τότε πάσι τὸ μυστικό. Καλά ἔκανες νὰ δώσητε στρυγχίνη, μά σχη: δὲ καὶ τόσο πολλή. Τὸ καλύτερο, νὰ μπεῖται μητέρα στὸ Φρενοκομεῖο. »Ἐφρόλε τὸ κατατρέψεις. Πρέπει νὰ βγεται ἀπὸ τὴ μαστη.» Τὴν πλαστογραφία τῆς ἔκανες γιὰ πάρα πολὺ μικρο ποσό. «Επικάνει τὸ μὲ 20,000. Τὸ τέλος ἔφεσε το σ' ἐμένα.» Σὰν τὰ τελείωσαν ὅλα, σοῦ τὸ στέλνω μέσως τὸ Διετόριο Μηχανῆρι. Γιά σου, Κώστας.» Τὸ βλέπων, εἴπε πάλι διάτερας, ἔγινες φονᾶς, κακούργος, πάει τὸ σομά μου!

— Δὲν εἶναι τίποτα, εἴπε ο Γιάννης. Είναι οι ίδειες τοῦ Κώστα γιὰ τὴν κανινούργια μου ιστορία, ποὺ θὰ βγεται μὲ τὸν τίτλο τὸ Διετόριο Μηχανῆρι.

Τὸ πιὸ ἔργατικὸ Μοναστῆρι τοῦ κόσμου εἶναι τὸ ρωσικὸ Σολοβέσκη κοντά στὸν Ἀρχαγγέλο. Βρίσκεται ἀπάνου σ' ἔρημο νησὶ, καὶ διαμένει τὸ κυβερνᾶ ὡς μονάρχης ἀπόλυτος. Οι καλογέροι κάνουν οἱ ίδιοι δὲ τοὺς χριστιανούς. Κάμαντες λαμπροὺς δρόμους, ἔκλιστες, στίτια, ναυτικὴ δέκαμενή, ὃπου φτιάνουν καράβια καὶ βαπόρια, δῆλα μὲ τὰ χέρια τους Βίναι· ὡς 300. Κατασκευάζουν ἔνα σωρὸ πρόγλυτα, ποὺ τὰ πουλούντες στὴν ἀγορὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου γιὰ νὲ ζοῦν οἱ ίδιοι καὶ νὰ βοτανεύσουν τὰς φωνές. Απειροι προσκυνήστασι πηγάδινους στὸ Μοναστῆρι, ὃπου τοὺς μεταρρύνουν οἱ καλογέροι ἀπὸ τὴν ἀντικρυνῆ ἀκρογιαλίδι μὲ δικό τους βαπόρι.

Οποιος θέλει νὰ δεῖ καὶ τὴν ἀντίθετη εἰκόνα, ἡς διελέχει ὅπιο θέλει ἐλληνικὸ Μοναστῆρι.

ΞΥΠΝΑ ΡΩΜΗΕ

ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ

Νὰ ποῦ μᾶς πατόντης ως τώρα ἡ ὥρη του Κυρίου μὲ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ Σύνταγμα καὶ μὲ τοὺς πολιτικοὺς του.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμα ποῦ μᾶς φέρανε σὲ τέτοιο χάλι, μᾶς περιπατῶντες γιὰ τὴν κουταμέρα μας, καὶ μᾶς λένε στὶς ορώμενες στρατιωτικοὺς πρέπει νὰ είμαστε, γιατὶ χωνέουμε τὰ δύσα μᾶς κάνουντες.

Κοντά στὰ ἄλλα κακά φέρανε καὶ τὴ διχόνια καὶ τὴ διακρίσεις τοῦ τὸ άναμεταξύ μας.

Προτηνότερα, προτοῦ νὰ κάνουμε τὸ Σύνταγμα, είμαστε οὐλοὶ ἀδέρφια, καὶ τώρα γινήκαμε ὄχτοι. Οι μισοὶ ἀπὸ μᾶς εἶναι μὲ τὸν ἔνα πολιτικό, καὶ οἱ ἄλλοι μὲ τὸν ἄλλο. Κενοὶ ποῦ εἶναι στὰ πράγματα, κατατρέχουντες ἀλλούσιοι, καὶ τοῦτοι πολλοὶ σὰν ἔρθουντε στὴν ἔξουσία, κάνουντες τὰ ίδια καὶ χειρότερα σ' ἔκεινος ποῦ ησανε προτήτερα.

Μὲ τοῦτον τὸν τρόπο, πάντας ὁ ἔνας κατατρέχει τὸν ἄλλο· οὐλοὶ χανόμαστε ἀναμεταξύ μας, ποὺς σήμερα καὶ πιούς αὔριο, ποῦ ἔπερπε νὰ είμαστε οὐλοὶ ἀγαπημένοι, σὰν ἀδέρφια ποῦ είμαστε, κι' ὁ ἔνας νὲ θέλῃ τὸ καλὸ τὸ ἄλλουντο κι' ὅχι τὸ κακό.

Ποιός δὲ βλέπει σὲ τοῦτο, ποῦ παθαίνουμε, ὀλοφένερο τὴν κατάρα τοῦ Θεοῦ;

Ιπούς ἀπὸ μᾶς ὀφελεῖται, γιατὶ σήμερα αὐτὸς κόφτει τὸ δέντρο τοῦ χωρισμοῦ του, τοῦ σκοτώνει τὸ ζῷο του, τὸ παιδί του καὶ αὐτὸν τὸν ίδιο, καὶ ὑστερεῖ ἀλλος τὰ ίδια τοῦ κάνει; Πρώτως ὑστερεῖ οὐλοὶ ζημιώμενοι, χακμένοι, σκοτωμένοι δὲ βρισκόμαστε;

Κι' ἀνθρώποι λεγόμαστε μὲς μ' αὐτὰ ποῦ κάθονται, η είμαστε χειρότεροι ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία;

Μὲ τὸ νὰ μὴν είχανε Σύνταγμα οἱ γονείς μας δὲν ἤσσαν τέταιοι, οὐλοὶ βρισκόντεντες ἀγαπημένοι στὸ χωριό τους, κι' ἔντονοι πορεύοντες τὸν τύχαινε σὰν ἀνθρώποι νὰ φιλονικήσουν, μπέναντες στὴ μέση οἱ ἄλλοι καὶ τὰ συμβιβάζανται.

Ο Δημογέροντας ητανε σὲ πατέρας στὸ χωριό, κι' οὐλοὺς τοὺς εἶχε παιδία του. Δὲν εἶχε τοὺς μισοὺς δικούς του, μὲ τὸ μέρος του, καὶ τοὺς ἄλλους ἐνέντιους, σὰν τώρα δ Δημαρχός κι' δ Πλέρεδρος.

Μὲ τέτοια δύσνοικα ὁ Δημογέροντας ἐφρόγυτζε γιὰ

*) Η ἀρχὴ του στὸ 112 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ». Αφήνουμε ἀπὸ τὸ κείμενο τέσσερα κατεβατὰ ποὺ μιλούντες γιὰ τὴν ἐπιστρατεία τοῦ 1880. «Ο ἀναγνώστης δὲν πρέπει νὰ ξεχνάει πὼς τὸ βιβλιαράχι: τοῦ Σπηλιωτάκη βγῆκε στὴ 1881, ὥστε τῆς γρονιᾶς ἐκείνης τὸν προϋπολογισμὸ κρίνει δ συγγράφεις στὸ σημερινὸ κομμάτι. Ο Σπηλιωτάκης ἀπὸ τότες ἐφώναζε πὼς θὰ μουφλουζέψουμε καὶ θὰ ντροπιαστοῦμε!

τὸ χωρίο, καὶ οἱ προεστοὶ γιὰ τὴν ἐπαρχία, κι' ἔτοι
καὶ τὰ χωρὶα πηγαίνουνε καλλὲ καὶ ἡ ἐπαρχίας.

Ἐλγενε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, γιατὶ ἡδανε καλοὶ¹
χριστιανοὶ, κι' ὁ Θεὸς σ' οὐλα τοὺς βόνησες καὶ τοὺς
ἄνοιγε τὰ μάτια.

Κι' ἐμεῖς, μὲ τὸ νὰ μήν είμαστε χριστιανοί, δὲν
ἔχουμε καὶ τὴν εὐλογία καὶ τὴν βούθεια τοῦ Θεοῦ,
παρὰ τὴν κατάρα καὶ τὴν ὄργη του. Ὁ Θεὸς ἔχει ση-
κυρώνει τὸ χέρι του ἀπὸ μᾶς, καὶ τρέχουμε ἀπὸ ἀμαρ-
τία σὲ ἀμαρτία, καὶ ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο.

Καὶ κεῖνα ποῦ περάσκωμε, τὰ ξέρουμε, μὲ κεῖνα
ποῦ μᾶς καρτερότερο εἴναι: χειρότερο.

Ιητα κι' ἀρχῆς, αὐτὰ ποῦ χρωστάμε στὸν Τρά-
πεζα, δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ πλερώσουμε, καὶ γιὰ
τούτη τὴν αἰτία τὸ χαρτὶ της δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ
ἔφερτοθούμε. Καὶ τὸ χαρτὶ, σὲ χαρτὶ ποῦ εἶναι, πάντα
θὰ πηγαίνῃ ξεπίστωντας, κι' ἐμεῖς τόσο θὰ ζημιών-
υμετα ἀπὸ τὸν ξεπεσμό.

Ἡ ἑκατὸ δραχμαῖς θὰ γίνουν² ἐνενήντα, καὶ ὅ-
στερα ὄγδοηντα πέντε, κι' ἔτοι θὰ παγανήν ὅλονες.
Κι' ὅποιος ἀπὸ μᾶς ἔχει ἑκατὸ δραχμαῖς, θὰ βρεῖ πῶς
ἔχει ὄγδοηντα πέντε μοναχά, καὶ κεῖνος ποῦ ἔχει χί-
λιας, θὰ ἔχῃ ὄχτακόσιας πενήντα, ποῦ λέμε, θὰ χάσῃ
ἑκατὸν πενήντα, κι' ὕστερα περσότεραις. Δεύτερα τὰ
χρήματα εἴναι τοσῷ μεγάλα, ποῦ μᾶς χρειάζουνται
γιὰ τόκο τὸ χρόνο, ὡς καθὼς λέει ὁ προϋπολογισμός,
εἴκοσιτέσσερα μελλούντα, χωριστὰ τὰ ἑκατὸν εἴκοσι μελ-
λούντα, ποῦ κι' αὐτὰ τὰ πήρανε καὶ τὰ φάγανε. Μα-
ζή, μ' αὐτὰ θὰ μᾶς χρειάστουν τρισάντα μελλούντα
τὸ χρόνο γιὰ τόκο μοναχά, καὶ τὰ εἰσοδήματάς μας
είναι σαράντα πέντε.

Δε βαίνω στὸ λογαριασμὸν κεῖνα ποῦ θὰ πάρουμε
ἀπὸ τὴς νέας ἐπαρχίας, γιατὶ κεῖνα τὰ λογαριασσα
παραπέντα, καὶ βρέθη πῶς δὲ θὰ φτάνουμε μήτε γιὰ τὰ
ἔξοδά τους.

Μᾶς ἀπομίνουνε δεκαπέντε μελλούντα μοναχά, καὶ
μ' αὐτὰ οὔτε στὴν μέση, οὔτε στὴν ἀκρὰ μποροῦμε νὰ
οἰκονομήσουμε τέλλας μᾶς ἔξοδο. Καὶ γι' αὐτὴ τὴν α-
ιτία, ἡ νέας φόρους θὰ μᾶς βάνουνε, ἡ οἱ πολιτικοὶ
μᾶς θὰ βίουνε κανόνι, νὰ μήν πλερώνουμε τὰ δάνεια,
καὶ νάχουν νὰ τρώνε αὐτοῖς.

Νέους φόρους δέ μπορεῖ νὰ σηκώσῃ, κι' ἀς
λένε ὅτι θέλουνε ἐκεῖνοι ποῦ καθονταὶ στὴν Ἀθήνα,
καὶ δὲν ξέρουν τὸ φτώχεια εἴναι στὶς ἐπαρχίας. Μὰ τὸ
ἄλλο, νὰ μήν πλερώνωνται τὰ δάνεια, θὰ γίνη, καὶ
ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ μετεὶ πᾶλι θὰ ντροπιασθοῦμε,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΦΥΛΑΞΕΣ

ΑΠΟΛΥΤΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Γράμμα στὸν Ἀ. "Βέαρχο ποῦ μοῦ ἀφιέρωσε τὸ δῆγμα
του Σ. ἡ ν. Κερας. («Νουμέ» φύλλο 105)

Rosmaranion
Perros—Guirec
(Côtes du Nord) 9 Αὐγούστου 1904

"Αγαπητέ μου συνάδερφε,

Τιμή μου, καμάρι μου καὶ χαρά μου ποῦ μοῦ τὰ-
φιερώνεις τὸ φρέσκο σου τὸ δήγμα, τὸ κερασάτο. Μυ-
ρίζει μυρουδία ἐθνική, φωμαΐηκη μυρουδία, κι' ὅπως
συχνοτυχίανε μὲ κατὶ ἀγαπητημένες ἔχασμένες μυρου-
δίες, ποῦ ἀξέφρως φυσάει τάχερι καὶ αὐτὸς τὶς φέρνει
ποὺς ξέρεις ἀπὸ ποῦ, ἔτοι τὰ κεράσια σου καὶ μένει
μοῦ ζωτανέψανε ἀνάμνησες παλιές, χρόνια παιδιακή-
σια χαρισμένες, περιβόλια τῆς πατέρας. Τέθλεπα, σὲ

γιατὶ μέτε θὰ μουρλούμε στούμπα, καὶ θὰ ζημιώθουμε, για-
τὶ ἀπεινὸν μᾶς είναι κακωμένεις ἡ δρολογίας τῶν δα-
νείων.

Οἱ πολιτικοὶ μᾶς γλυκαθήκανε μὲ τὸ παιγνίδι ποῦ
μᾶς πειζανε, καὶ βάνανε στὸ χέρι τῶν καὶ τόσα μελ-
λεύντα, τάχατες γιὰ νὰ κένουν πόλεμο, κι' ὁ σκοτός
τους είναι τὸ ίδιο παιγνίδι νὰ τὸ ξακολουθήσουνε.

Ἄπο τὰ τώρα ἀρχινίσανε νὰ μᾶς λένε, πῶς ἡ πε-
ριστασσεις εἴναι στενόχωραις καὶ πῶς πρέπει ἡ Ἑλλὰς
νὰ ἴτοικεσθῇ πᾶλι γιὰ πόλεμο, γιατὶ ἀπὸ σήμερας ὡς
αὔριο δὲν ξέρουμε, τὶ μπορεῖ νὰ γίνη, καὶ τότες τὴν
πεθαίνουμε, ἀντὶ βρεθούμε χωρὶς ἔτοιμαστος.

Πῶς τοῦτο τὸ παιγνίδι θὰ γρέψουμε νὰ μᾶς τὸ
πειζούντα πᾶλι, εἴμαι σίγουρος, μὲ σίγουρος δὲν είμαι
καὶ πῶς θὰ πετύχῃ, καὶ καλλίτερο εἴναι νὰ μὴ πε-
τύχῃ.

Στὰ ἔξηντα ὄχτα μᾶς πήρανε κάμποσα μελλού-
ντα, γιὰ νὰ ἔτοι μασθοῦμε, καὶ ὅταν ἥρθε
στὴ Σύρα ὁ Χρυσόπατρ, βρεθῆ μας χωρὶς ἐ-
τοι μασθοῦμε.

Στὰ ὄγδοηντα, πᾶλι ἡ φέρτα πίσω νὰ τ' ἀρ-
μένει μετέ φέρτες ἀλλα μελλούντα, γιατὶ ἀντὶ τὴν
φορὰ πειζεῖ χωρὶς ἀλλο θὰ παλεύσουμε.

Πάντα κι' αὐτὰ τὰ μελλούντα, καὶ πᾶλι μᾶς εἴ-
παντες πόλεμο δὲν κάναμε, γιατὶ τὶ δὲν εἰ μαστο-
έτοι μασθοῦμε, εἴ τοι καθὼς ἔπειτα.)

Γνωστικός δὲν είναι ὅποιος γελασθῇ μιὰ φορὰ καὶ
δὲ βαίνει ὕστερα γνῶση. Είναι κούτσος, ὅποιος τὸ πάθει
διὸ φορεῖς, καὶ θέρκουτος, ὅποιος, σὰν κι' ἐμεῖς, τὸ πά-
θει καὶ τρίτη φορὰ καὶ δὲ μαθαίνει γνῶση.

Ἀστρού γνῶση ἐπὶ εἰχόμε, ἀπὸ τὴν πρώτη φορά, στὰ

ἔξηντα ὄχτων, θὰ καταλαβαίναμε, πῶς δὲν ἔγινε

τόποτα μ' ὅσα δώσαμε τότες, γιατὶ βασιλεύει τὸ βου-
σφέρτη, καὶ στὸ κατιρό τοῦ βουσφέρτου τίποτα γιὰ τὸ

ἔθνος δὲ μπορεῖ νὰ γίνη, γιατὶ δὲν ἀφίνουν οἱ βουσφέ-
ρτες.

Γιὰ νὰ γίνη τίποτα καὶ γιὰ τὸ έθνος, πρέπει πρῶ-
τα νὰ πάψῃ τὸ βουσφέρτη καὶ νὰ λείψουν καὶ οἱ βουσφ-

έρτες.

*) Σημ. τοῦ «Νουμέ». Ο συγραφέας δὲν εὐτύχησε νὰ ζήσει καὶ νὰ μᾶς καμαρώσει καὶ στὰ 97 ποῦ κάναμε τὸν πόλεμο μὲ καὶ τότε βρεθήκαμε πῖλι νὰ μὴν εἰ-
μαστεῖστο μασθοῦμε.

τιλίδες· ἀλλιώς είναι τοῦ κακοῦ, μήτε τὸ έθνος, μήτε
μετεὶ θάρσουμε ποτέ μας χαῖρι καὶ προκοπή.

Γιὰ νὰ λείψῃ τὸ βουσφέρτη καὶ οἱ βουσφέρτες μα-
ζή, χρειάζεται νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ μισό καὶ κένο, τοῦ
διαβόλους καὶ οἱ πολιτικοὶ μᾶς ἔβανανε, πῶς τάχατες
Σύνταγμα θὰ είπῃ λευθερία καὶ εὐτυχία, καὶ πῶς ἐν
ἄλλαζουμε τὸ Σύνταγμα, ποτὲ ἡ λευθερία μας καὶ
ἡ εὐτυχία μας.

Ψέμπατα καὶ τοῦ διαβόλου ἐνέργειας εἴναι οὐλ-
αύτα.

Σύνταγμα δὲν εἶναι ίλευθερία, γιατὶ ἂν θήτων³ ίλευ-
θερία, ἐμεῖς ποῦ ἔχουμε Σύνταγμα, θὰ είχαμε κ' ίλευ-
θερία, κ' ίλευθερία δὲν ἔχει κανένας ἀπὸ μᾶς, παρὰ
ὅλοις ἀπὸ μᾶς τυραννιόνται καὶ ἀλλοιούνται.

Κεῖνοι ποῦ εἴναι στὰ πράματα καὶ τὸ γουνί στὸ
χέρι, τυραννιόνται καὶ βασανίζουνε τοὺς ἀλλοιούνται.
Γιὰ τουτουνός, ποῦ τυραννιόνται καὶ βασανίζου-
ται, ποτὲς μπορεῖ νὰ εἰπῇ πῶς ἔχουν⁴ ίλευθερία;

Μὰ καὶ κεῖνοι ἀκόμα, ποῦ τυραννιόνται καὶ βασανί-
ζουνε τοὺς ἀλλοιούνται, δὲν ξέρουν⁵ ίλευθερία, γιατὶ ἂν θήτων⁶ ίλευ-
θερία δὲ θὰ εἰπῇ νὰ κάνῃ, κανένας δὲ τοῦ θέλει, κι' ὅποιος
ἀδικία θέλει, γιατὶ τότε ίλευθερία θὰ θήτων⁷ ἡ ἀδικία,
καὶ ἡ ἀδικία δὲν είναι καὶ η λευθερία δὲ θὰ θήτων⁸ κακό, μὲ
γιὰ τοῦτο καὶ η λευθερία δὲ θὰ θήτων⁹ κακό.

Λεύτερος θὰ θήτων τότενες ὁ ἀρπαγας, ὁ κλέφτης,
ὁ φονεὺς, γιατὶ οὐλοὶ τοῦτοι κάνουνε δὲ τοῦ θέλουν, μὲ
δὲ κόρμος δὲ τοὺς λέει λεύτερος, παρὰ ἀμαρτωλούς. Κι'
ἀλήθευσι λεύτερος δὲν είναι, παρὰ ἀδικοὶ καὶ ἀμαρτωλοί.

Καὶ τέτοιος ἂν εἴται τὸ ιλευθερία, σὲ άνθρωποις
πρέπει νὰ παρακαλέσουν τὸ Θεό νὰ τὴν σηκώσῃ ἀπὸ τὸν
κόσμο, γιὰ νὰ μὴ πάσχῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ιλευθερίο.

Καὶ σωτὰ λευθερία δὲν είναι ἡ ἀδικία, παρὰ νὰ
μὴν πάσχῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ιλευθερίο, κανεὶς μᾶς δὲν εί-
ναι λεύτερος.

Τὸ λοιπόν, ως καθὼς οὔτε ὁ ἀρπαγας, οὔτε ὁ κλέφ-
της, οὔτε ὁ φονεὺς δὲν είναι λεύτερος, ἔτοι καὶ κεῖνος
ἀπὸ μᾶς, ποῦ δὲν τυραννιόνται σὲ ίδιοι, μήτε βασα-
νίζονται, παρὰ τυραννιόνται καὶ βασανίζονται,
δὲν είναι λεύτερος.

Ψευτικά τὸ λοιπόν, πῶς τὸ Σύνταγμα είναι λευ-
θερία, καὶ ψευτικά ἀκόμα, πῶς μοναχά μὲ τὸ Σύνταγμα
πάσι κανεὶς μπροστά, γιατὶ ἔμεις καμιὰς προκοπή δὲν
είδαμε μὲ τὸ Σύνταγμα.

ζετάσουμε κ' ἔτοις ζήτημα ποῦ είναι σπουδαῖο. Πές μου.
τι κερδίζουμε τοῦχα μὲ τὸ συλλογικὸν μας; "Έχει
τάχα νόημα περισσότερο ἀπὸ τὸ συλλογικὸν γέματο; Μοῦ-
παρασταίνεις τούχα πιὸ πιστὸ τὸ χωρίο σου, ἐμένα ποῦ
δὲν τὸ είδα; Τὰ ίδια θὰ συλλεγα καὶ γιὰ τέλλασσου
τὰ ντόπια, ποῦ σου τάραδίασσα πιὸ ἀπόνω. Καὶ τὸ
συμπέρασμα; Τὸ συμπέρασμα είναι πο

